

အိမ်ကန်နီ

ဝတ္ထုတိုများ

မောင်ထွန်းသူ

အိုဟင်နရီအကြောင်း တစေ့တစောင်း

အို ဟင်နရီ (၁၈၆၂-၁၉၁၀) O.Henry သည် အမေရိကန်လူမျိုး စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်စာပေလောက၌ သာမက ကမ္ဘာ့စာပေနယ်၌ ပါဝင်သူတို့ အရေးအဖွဲ့၌ ထူးချွန်သူအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ သည်။ ဝတ္ထုတို အဖွဲ့အနွဲ့တွင် အိုဟင်နရီသည် အရေးအဖွဲ့၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်နှင့် အလှည့်အပတ်များ၌ အလွန်ထူးချွန်သည်ဟု စာဖတ်ပရိသတ်ကရော စာပေပညာရှင်များကပါ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပေသည်။

အိုဟင်နရီ၏ နာမည်ရင်းမှာ “ ဝီလျံ ဆစ်ဒနီ ပေါ်တာ (Willian Sidney Porter) ” ဖြစ်၍ ၁၈၆၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မြောက်ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ် ဂရင်းစ်ဘိုးရီးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့တွင် နယူးရောက်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။ သူ အသက် ၃၈ နှစ်အရွယ် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှ သူကွယ်လွန်သည့် ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ် အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ်ထိ ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း သူသည် ဝတ္ထုတို စုစုပေါင်း ၃၀၀ နီးပါးခန့် ရေးသားခဲ့သည်။ အမေရိကန် စာပေပညာရှင်များက အမေရိကန် စာဖတ်ပရိသတ်သည် အို-ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ သူဝတ္ထုတိုများသည် အာရေးဘီးယားနိုင်ငံမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် “ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များ ” သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

စာရေးဆရာ အိုဟင်နရီ ဖြစ်မလာမီ ဝီလျံ ဆစ်ဒနီပေါ်တာဘဝတွင်

သူသည် များစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ သူ့အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းမှထွက်လိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာနှင့် စာရေးလိုစိတ်များ ကိုကား လျှော့၍ မရခဲ့ချေ။ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူသည်ဂရင်းစ်ဘိုးရီးမြို့ရှိ ကုန်စုံဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့၏။ အသက်၁၉ နှစ်အရွယ်တွင်သူသည်ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး တက္ကဆပ်ပြည်နယ်သို့ သွားကာ နွားကျောင်းသားအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေစဉ်အတွင်း သူသည်သိုးမွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံ၌ နေထိုင်ကာ သူ့ကျန်းမာရေးကို ပြန်လည် တည်ဆောက်သည်။ ဤအတွင်းမှာ သူသည် မြင်းစီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဩစတေးမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး မြေစာရင်းဌာန၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းသည် သူ့ခေါင်းထဲ၌ သာ “ စွဲ ” ခဲ့သည် မဟုတ်။ သူ့နှလုံးသားထဲ၌ ပါ “ စွဲ ” ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နောင်စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသည့်အခါ ထိုအရာအားလုံးသည် သူ့အတွက်အဖိုးတန်ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သူ တက္ကဆပ်ပြည်နယ်၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ကြာခဲ့၏။ ထိုကာလအတွင်း သူသည် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး သမီးတစ်ယောက်၏ အဖေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြေစာရင်းဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ဩစတေးမြို့ရှိ ဘဏ်ငယ်တစ်ခုတွင် “ ငွေရေစာရေး ” ဝင်လုပ်သည်။ ဤအလုပ်တွင် ငွေအလွဲသုံးစားမှုဟု ဆိုရမည့် အမှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အလုပ်ရှင်များအနေဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းသော ဆစ်ဒနီပေါ်တာအား အမှုဖွင့် အရေးယူရန် ဝန်လေးနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ကြာမျှ အမှုမဖွင့်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း သူသည် ဟူစတန်မြို့ရှိသတင်းစာတစ်စောင်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ တစ်နှစ်နီးပါးမျှအကြာတွင် သူ့အမှုက ပိတ်မရသဖြင့် အရေးယူခံရမည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ ဤတွင်

ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် အဖမ်းခံရမည်ကို လန့်ဖျတ်ပြီး
တောင်အမေရိကနိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာ၏ အားထုတ်မှုသည် ကြာရှည်
အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ သူ့ဇနီးသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်သဖြင့် ဩစတင်မြို့သို့
ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ဇနီးမှာ သူပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။
သူ့ကိုလည်း ငွေအလွဲသုံးစားမှုဖြင့်အရေးယူပြီး တရားစွဲခံခဲ့ရ၏ ။ အမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ သူက “ ဘူး ” ကွယ်သော်လည်း ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုက ထင်ရှားသဖြင့်
တရားသူကြီးက ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် သုံးနှစ်နှင့်သုံးလတိတိ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်
အကျဉ်းထောင်တစ်ခု၌ အကျဉ်းကျ ခံခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်းမှာပင် သူ
သည်ထောင်ကြပ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရာ ထောင်ကို စောင့်ရှင်း ညစဉ်ညတိုင်း သူသည်
ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို စာနယ်ဇင်းများ သို့ပို့ခဲ့ရာ
လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်လာခဲ့၏ ။ သူသည်နာမည် ကျော်ကြားသော
စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ထောင်ကြပ်ဘဝဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသည့်အခါ သူ့ကလောင်နာမည်ကို
ထောင်ကြပ်များ၏ အကြီးအကဲ “ အော်ရင်း ဟင်နရီ ” ၏ အမည်ကို ယူ၍ “
အိုဟင်နရီ ” ဟု ပေးရန်သူအကြံရသည်။ သူသည်ထိုအကြံအတိုင်း ပြုလုပ် ခဲ့ရုံမျှမက
သူ့နာမည်ရင်းကို လျှို့ဝှက်ထားပေးရန်လည်း သက်ဆိုင်ရာမဂ္ဂဇင်းများမှ
အယ်ဒီတာများအား မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့သည်။ အယ်ဒီတာများကလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း
လိုက်လျောခဲ့ကြလေသည်။

အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီး၍ ထောင်မှလွတ်လာသည့်အခါ အို ဟင်နရီသည်
နယူးရောက်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မက်ဒီဆန်စက္ကရာအနီးရှိ အိမ်ခန်းများ၌
ငှားရမ်းနေထိုင်ကာ စာရေး၍ ရရှိသောငွေဖြင့် ဘဝကို ရန်းကန်သွားနိုင်အောင်
ကြိုးစားသည်။ ထိုစဉ်က သူနေထိုင်ခဲ့ရပုံများကို သူ့မိတ်ဆွေ၊ အယ်ဒီတာများနှင့်

စာရေးဆရာများက အခါအခွင့် သင့်တိုင်း ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိကြ၏ ။

ထိုအချိန်က အို ဟင်နရီသည် နယူးရောက်
အိုင်ရာဗင်ပလေ့စ်ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အိမ်လခ သက်သာသော အခန်းများထဲမှ
တစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိ၏ ။ သူသည် သူနေထိုင်ရာအခန်း၏
မျက်နှာစာဘက်ရှိ ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်ပြေးတစ်ညီတည်း ဖောက်လုပ်ထားသော
ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင်ကာ အပြင်မှ လမ်းသွား လမ်းလာများအား
ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုသူများဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောရင်း
စိတ်ကူးစိတ်သန်းတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်များဖြင့် ထိုသူများအား
အုပ်ဖမ်းနိုင်ရန်အားထုတ်နေလေ့ရှိ၏ ။

သူသည် ထိုသူများအား ကြည့်ရင်း ထိုသူတို့၏ အထီးကျန်နိုင်မှုနှင့်
မျှော်လင့်ချက်ကြီးနေမှုများကို သူ့ဝတ္ထုတိုများထဲ၌ ထည့်သွင်း၍
အတွေးနယ်ချဲ့နေတတ်သည်။ သူ၏ စိတ်ကူးတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်များဖြင့်
ထိုသူများအား ဖမ်းမိရန် ကြိုးပမ်းနေတတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုသူများအား မိမိရရ
ဖမ်းမိသည့်အခါ မိသော်လည်း လွတ်သည့်အခါများတွင်လည်း
လွတ်သွားတတ်သည်။

အို ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများသည် သူ့ကိုယ်တွေ့များကို မူတည်၍
ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းကများသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှုပ်ရှားနေသမျှ
လူသားအားလုံးသည် သူ့ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို တည်မှီကာ
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို စနစ်တကျ ချမှတ်၍ ရေးသားဖွဲ့ဆိုလေ့ ရှိ၏ ။
အိုဟင်နရီ သည် ဇာတ်လမ်းကိုရော ဇာတ်ကောင်ကိုပါ ရေးဖွဲ့ရာ၌ အလွန်
စနစ်ကျသည်။ အရေးအသားကျတော့လည်း ပြေပြစ်၏ ။ အဖွဲ့အနွဲ့ ကျတော့လည်း
လှပ၏ ။ ဇာတ်သိမ်းရာ၌ လည်း အများကမမျှော်လင့်သော အလှည့်အပတ်မျိုးဖြင့်
သိမ်းတတ်သဖြင့် ဖတ်သူများအတွက်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဇာတ်ကောင်အများစုသည် မြို့ပြ

လူတန်းစားများဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စာရေးဆရာ ဖြစ်ကတည်းက အခြေစိုက်နေထိုင်လာခဲ့သော နယူးယောက်မြို့တော်မှ လူတန်းစားအသီးသီးနှင့် အလွှာမျိုးစုံမှ လူများ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်အများစုသည် လူလတ်တန်းစားများမှ ပေါက်ဖွားလာသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ပီပြင်ထူးခြားသည်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီကတည်းက အိုဟင်နရီနှင့် အထိအတွေ့ ရှိခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အိုဟင်နရီမှန်း သိချင်မှ သိမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ထိုစဉ်က “ ဒီးဒုတ် ဂျာနယ် ” ၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရသောဝတ္ထုတိုသည် မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ဦးက မြန်မာမှုပြုထားသော အိုဟင်နရီဝတ္ထုတို ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

အိုဟင်နရီအား မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်က ပိုမိုပြီး တရင်းတနှီး သိလာခဲ့ရသည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် “ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း ” ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းမှ စာရေးဆရာ လူတော်လူချွန် အများအပြား မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရာ ယင်းအုပ်စုထဲမှ စာရေးဆရာ အောင်မြင် သည် အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ တချို့ကို မြန်မာမှုပြု၍ တချို့ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မေ့ကြလိမ့်ဦးမည်မထင်ပါ။

ဤနေရာတွင်အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာသဖြင့် စာရေးဆရာ အောင်မြင် အကြောင်းကို အနည်းငယ် ပြောပြလိုသည်။ “ အောင်မြင် ” ဟူသော ကလောင်မှာ ထိုခေတ်က အလွန်နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားနေသော နှုတ်ခမ်းနီမကလေးများ၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံနေရသော စာရေးဆရာ “ တင့်တယ် ” ၏ ကလောင်ပွားအမည်ဖြစ်သည်။ စာအလွန်ရေးနိုင်သော ဆရာတင့်တယ်သည် “ အောင်မြင်၊ စိန်တစ်ပွင့်၊ လှပ ” စသည့် ကလောင်ပွား အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်းပါးများ၊ စာတိုစာစများ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့်

ဆရာတင့်တယ်၏ ကလောင်ပွား အောင်မြင်သည် အို ဟင်နရီ
ဝတ္ထုအတော်များများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုအများစုသည် ဟာသနှောသည့် ဝတ္ထုများ
ဖြစ်သည်။ အချို့ဝတ္ထုတိုများမှာ ဖတ်နေသည့်အခိုက်တွင် ရယ်ရတော့မလို၊
ငိုရတော့မလို အဖြစ်မျိုးနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားသည့်အခါ “
ဟင်ခနဲ၊ ဟယ်ခနဲ” ဖြစ်သွားတတ်သဖြင့် ရယ်လည်း မရယ်နိုင် ငိုလည်း
မငိုနိုင်ဖြစ်ကာ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုခုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ပါသည်။
ဤသည်မှာ ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသူ အိုဟင်နရီ၏ အစွမ်း အစ ဖြစ်ပါ၏ ။

ဝတ္ထုတိုရေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယနေ့အထိပုံသေနည်း Formula ဟူ၍
မရှိသေးပါ။ နောင်တွင်လည်း ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ မိမိတို့၏ ရှေ့က
ရေးသွားသော ဝတ္ထုတိုဆရာများ၏ လက်ရာများကို ဖတ်၍ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း
သွားခြင်းဖြင့်သာ ဝတ္ထုတို ရေးနည်းအတတ်ပညာကို ရယူကြရ ပါသည်။
ထိုအစဉ်အလာသည် ယနေ့ထိတည်ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများသည် သူ့ခေတ်၊ သူ့အချိန်က အလွန်ထင်ရှား
ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ယေနေ့ခေတ်တွင်လည်း ကျော်ကြားဆဲဖြစ်၏ ။
နောင်တွင်လည်း ဆက်လက်ကျော်ကြားနေဦးမည့် အလားအလာ များသည်
ရှိနေဆဲပင်။ အိုဟင်နရီသည် ရှက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကုတ်ကုတ်ရုပ်ရုပ်
နေတတ်သူလည်းဖြစ်၏ ။ အရက်ကိုတော့ အလွန်ကြိုက်၏ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
သူရေးခဲ့သမျှမှာ ဝတ္ထုတိုများသာဖြစ်၍ ငွေအရနည်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာ အို ဟင်နရီသည် ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ အလျင်မီစေရန်
ဝတ္ထုတိုများကို အဆက်မပြတ်တွေးကာ အဆက်မပြတ်ရေးခဲ့လေသည်။

သူ့ထံမှ လက်ရာကောင်းများသည် ထပ်မံ ထွက်လာလိမ့်ဦးမည်ကို
သူ့အကြောင်း သိနေကြသည့် စာရေးဆရာ များကရော အယ်ဒီတာများကပါ
သိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျှော်လင့်စောင့်စားကြသည်။ သို့သော်လည်း အသက်

၄၇ နှစ်အရွယ်တွင် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည့် နှလုံးရောဂါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရလေရာ သူ့လက်ရာ ဝတ္ထုတိုများကို မမြင်မတွေ့ကြရတော့ပေ။

လူတို့၏ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းရုံမျှမက အံ့ဩစရာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ငွေအလွဲသုံးစားမှု တစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ထောင်အတွင်းသို့ အကျဉ်း သားနံပါတ် ၃၀၆၆၄ အဖြစ်ရောက်သွားခဲ့သော ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် သူ့အား ထောင်မှ လွှတ်ပေးလိုက်သည့် ၁၉၀၁ ခုနှစ်ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် “ အို ဟင်နရီ ” ဟူသော အမည်သစ်ဖြင့် ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏ ။ အမှန်တော့ သူသည်ထောင်တွင်း၌ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကို အဖြည့်မခံရဘဲ လျော့ရက်များရသော သုံးနှစ်ဖြင့် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထောင်ကျခံနေရသည့် ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် ဝတ္ထုတိုအများအပြား ရေးသားကာ ထောင်အပြင်မှ မဂ္ဂဇင်းများသို့ ပို့ခွင့်ရခဲ့ကြောင်း အထက်တစ်နေရာ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ဝတ္ထုတို အချို့ကိုမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများက နှစ်သက်လက်ခံခဲ့ကြလေရာ “ အို ဟင်နရီ ” ဟူသော ကလောင်အမည်သစ်တစ်ခုသည် စာဖတ်ပရိသတ်များကြား၌ အသိများကာ ထင်ရှားလာခဲ့၏ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထောင်မှလွတ်၍ ဝတ္ထုတိုအမြောက် အမြားကို ချိုင်းကြား၌ ညှပ်၍ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော အို ဟင်နရီသည် သူ့ဝတ္ထုတိုများအတွက် ဈေးကွက် အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ ဤသည်မှစ၍ “ အိုဟင်နရီ ” သည် နယူးယောက်မြို့တော်၌ အခြေစိုက်ကာ “ အချိန်ပြည့်စာရေး ဆရာ ” အဖြစ် သူ့ဘဝကို ရပ်တည်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ “ အို ဟင်နရီ ” ဟူသော အမည်သည် “ ဝတ္ထုတိုသမိုင်း ” တွင် အခိုင်အမာ အခြေစိုက် လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကမ္ဘာ့စာပေနယ်တွင် ဝတ္ထုတိုအများအပြားသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍

တည်ရှိလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာဖတ်ပရိသတ်များကလည်း နှစ်သက်လိုလားစွာ လက်ခံဖတ်ရှုနေကြ၏။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ရုဒီကစ်ပလင် (Rudy Kipling)၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် မော်ပါဆွန် (Maupassant)၊ ရုရှားနိုင်ငံတွင် ချက်ကော့ (Chekhov)၊ စသည့် စာရေးဆရာများ ကျော်ကြားထင်ရှားနေသကဲ့သို့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင်လည်း “ အို ဟင်နရီ ” သည်အကျော်အမော် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အမေရိကန် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော အဂ္ဂါအလန်ပိုး က ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကို စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့နွဲ့ထားသော စကားပြေတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ နာရီဝက် တစ်နာရီ မှ နှစ်နာရီခန့် အထိ အချိန်အကုန်ခံ၍ ဖတ်လျှင်ပြီးစီးသွားနိုင်သည့် စကားပြေတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်ဟု အဆိုပြုခဲ့ဖူး၏။ ထိုအဆိုသည် ဟင်နရီဂျိမ်း (Henry James)၊ ရောဘတ်လူးဝစ် စတီဗင်ဆင် (Robert Louis Stevenson)၊ ဘရက်ဟာတီ (Bret Harte) စသော စာရေးဆရာ အများအပြားအတွက် မှန်ကန်သောအဆို ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အို ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကျတော့ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့်ဖတ်၍ ပြီးစီးသွားနိုင်သဖြင့် ဝိသေသ တစ်မူထူးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုဟင်နရီသည် စာရေးအားကောင်းသူ ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်လျှင် ပျမ်းမျှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပြီးစီးသည် ဖြစ်ရာ သူမကွယ်လွန်မီ နှစ်များအတွင်း ဝတ္ထုတိုအပုဒ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားသွားနိုင်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူမကွယ်လွန်သွားသည်မှာ အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်တွင် သူဝတ္ထုတိုများနှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ နီးပါးခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း အချို့ကမူ ၆၀၀ ကျော်ခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် “ အမေရိကန်အနုပညာနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာအဖွဲ့ကြီး ” က “ အို ဟင်နရီ စာပေဆု ” (The O. Henry Memorial Award) ဟူသော အမည်ဖြင့် တစ်နှစ်အတွင်း ထွက်သမျှ ဝတ္ထုတိုများထဲမှ

အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတိုအား နှစ်စဉ်ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ ဝတ္ထုတိုများသည် နယူးယောက်မြို့တော်အတွင်းရှိ လမ်းများပေါ်မှ လူများကို ရေးဖွဲ့သည်က များ၏ ။ သူ့ ဇာတ်ကောင်များသည် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရရှာသော အောက်တန်းစားများသာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။

အိုဟင်နရီသည်မြို့နေအနိမ့်လွှာမှ လူတန်းစားများကို ကရုဏာမကင်းသော မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် သုံးသပ်သည်။ ယင်းတို့ကိုပင် ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ဖော်ကျူးခြင်းဖြစ်ရာ ဘယ်အချိန် ဘယ် ကာလပဲရောက်ရောက် သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် ကမ္ဘာကျော် ရုရှားဝတ္ထုတိုဆရာ ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတိုများကဲ့သို့ပင် လူအများ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်နေကြလိမ့် ဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကိုးကားစာအုပ်များ

၁။ The Pocket Book of O.Henry Stories-Edited By Harry Hansen

၂။ O.Henry Short Stories (Every Man's Library)

၃။ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း (အမေရိကန် စာပေသမိုင်း) မောင်ထင်၊

စာပေဗိမာန်

*

လက်ဆောင်

တစ်ဒေါ်လာနှင့်ရှစ်ဆယ့်ခုနှစ်ဆင့်သာ ဖြစ်၏ အားလုံး

စုစုပေါင်းထိုမျှသာရှိသည်။ ရှိသမျှအကြွများထဲမှ ဆင့်ခြောက်ဆယ်သည်

ပဲနီပြားများဖြစ်သည်။ ပဲနီပြားများဆိုလျှင်တော့ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်၊

ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းသူနှင့် အသားသည်များထံမှ ပစ္စည်းဝယ်သည့်အခါ

မတန်တဆအနိုင်အထက်ပြု၍ သို့မဟုတ် အောက်ကျနောက်ကျခံ၍

ဈေးဆစ်ခြင်းအား တစ်ပြားနှစ်ပြားလောက်တော့ ပိုထွက်လာနိုင်စရာရှိ၏ ။

ဈေးဆစ်သည်ဆိုရာ၌ လည်း လွယ်လင့် တကူတော့ ရနိုင်စရာမရှိ။ အားမနာ

လျှာမကျိုးမျက်နှာပူသည်အထိ ဆစ်နိုင်ပါမှ ရရှိနိုင်မည့်အနေအထား ဖြစ်လေသည်။

ဒဲလားသည် ငွေကိုအကြိမ်ကြိမ်ရေတွက်ကြည့်သည်။ အခုဆိုလျှင်

သုံးကြိမ်ပင်ရှိသွားပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ရေတွက်ကြည့်ပြန်သည်။

တစ်ဒေါ်လာနှင့် ရှစ်ဆယ့်ခုနှစ်ဆင့်သာ ရှိ၏ ။ နောက်တစ်နေ့သည် ခရစ္စမတ်နေ့

ဖြစ်ပေတော့မည်။

အခြေအနေကို အဝီအပြင်မြင်နေရပြီ။ စုတ်ပြနေသော ဆိုဖာပေါ်၌

လဲလျောင်းကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေရုံမှ လွဲ၍ အခြားလုပ်စရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒဲလားသည် ထိုအတိုင်းလုပ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဘဝဆိုသည်မှာ

ငိုကြွေးခြင်းများနှင့် ရှိုက်သံများကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသည့်အရာတစ်ခု၏

ရောင်ပြန်ဟပ်မှုဟု ဆိုရလေမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ငိုရှိုက်သံများသာလျှင်

လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေသည့် ပြုံးရယ်ခြင်းများနှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော

အရာတစ်ခုဟု ယူဆရလေမလား။

အိမ်ရှင်မ၏ အဆင့်အတန်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပထမတန်းစားအဆင့်မှ ဒုတိယတန်းစားအဆင့်သို့ လျှော့ကျလာနေစဉ်အတွင်း အိမ်၏ အခြေအနေကို သတိထား၍ ကြည့်ရှုလေ့လာသင့်၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအပြည့် အစုံ အလုံအလောက်ပေးထားသော သက်ရပ်သန့်ရှင်းသည့်အခန်းဖြစ်သည်။ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် အခန်းခ ၈ - ဒေါ်လာအထိ ပေးရသဖြင့် စရိတ်ကြီးသော အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်း၏ လက်ရှိအခြေအနေကို အတိအကျ ဖော်ပြနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း အထိုက်အလျောက် ပေါ်လွင်အောင်တော့ ပြောပြနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

အောက်ဘက်ဆင်ဝင်တွင် စာထည့်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေသော်လည်း စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလား။ လူခေါ်လျှပ်စစ်ခလုတ်ကလေးတစ်ခု ရှိသော်လည်း ထိုခလုတ်ကိုနှိပ်မည့်လက် ဟူ၍ ပေါ်မလား။ ယင်းပစ္စည်းများနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသော အရာတစ်ခုမှာ ‘ မစ္စတာ ဂျိမ်းဒီလင် ဟမ်းယမ်း’ ဟူသော နာမည်စာတမ်းရေးထိုးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူသည် အခန်းကို တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၃၀ ပေးနိုင်ခဲ့၏ ။ ထိုစဉ်ကတော့ စီးပွားရေးအဆင်ပြေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် လေထဲတွင် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လှုပ်ခါနေခဲ့သည်။ အခုကျတော့လည်း ဝင်ငွေက ကျုံ့လိုသွားခဲ့၏ ။ အခန်းခကို တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၀ သော ပေးနိုင်တော့၏ ။ ယင်းအခြေအနေတွင် ‘ ဒီလင်ဟမ်း ’ ဟူသော စာတမ်းသည် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအခါတွင် နေအိမ်သို့ မစ္စတာဂျိမ်းဒီလင်ဟမ်းယမ်း ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း သူ့အား ‘ ဂျိမ်း ’ ဟုခေါ်ကာ ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သူမှာ ‘ ဒဲလား ’ ဟုခေါ်သော မစ္စက်ဂျိမ်းဒီလင်ဟမ်းယမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒဲလားသည် ငိုကြွေးရခြင်းကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို

တို့ဖတ်ပုဝါဖြင့် ပေါင်ဒါဖို့သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်ကာ နောက်ဖေးဘက်
မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်ရှိသော နေရာမှ မွဲခြောက်ခြောက် စည်းရိုးပေါ်၌
လျှောက်သွားနေသော မွဲခြောက်ခြောက် ကြောင်တစ်ကောင်အား
လှမ်းကြည့်နေသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ခရစ္စမတ်နေ့ဖြစ်တော့မည်။ သူမ၏
လက်ထဲ၌ ဂျင်မ်အား လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ပေးဖို့ ၁ ဒေါ်လာ နှင့် ၈၇ ဆင့်သာလျှင်
ရှိ၏ ။

သူမသည် စုပို့ရသမျှ ပဲနီပြားများကို မသုံးဘဲ စုဆောင်းထားခဲ့သည်မှာ
လနှင့်ချီခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း လက်ထဲ၌ စုမိထားသည့်ငွေမှာ ဤမျှသာ ရ၏ ။
တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ ဘာကိုမှ ကြီးကြီးမားမားမာလုပ်၍ ရသည်
မဟုတ်။ အသုံးစရိတ်များမှာ သူမကြိုတင်တွက်ချက်ထားသည်ထက်ပို၍
ကုန်ကျလေ့ရှိ၏ ။ အမြဲတစေ ထိုပုံ အတိုင်းချည်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဂျင်မ်အတွက်လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ဖို့ငွေက ၁.၈၇ ဒေါ်လာသာလျှင်
ရှိ၏ ။ ဤမျှလောက် မဖြစ်စလောက် ငွေကလေးနှင့် မိမိချစ်သော ဂျင်မ်အတွက်
ဘာပစ္စည်းကို ဘယ်လို ဝယ်ရပါ မည်နည်း။ ဂျင်မ်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု
ဝယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုစိတ်ကူးကို
အကောင်အထည်တစ်ရပ်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားစီစဉ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။
မိမိရွေးချယ်ထားသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်အတွက် အဖိုးလည်း
တန်ရမည်။ အသုံးလည်း ဝင်ရမည်။ ထိုလက်ဆောင်ကို ရရှိပိုင် ဆိုင်ရသည့်အတွက်
ဂျင်မ်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မြင့်မားတိုးတက်လာရမည်။

အခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်များကြားတွင် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်ချပ်
တပ်ဆင်ထားသည်။ တစ်ပတ် ၈ ဒေါ်လာ တန် အခန်းတွင်းမှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကို
မြင်ဖူးကောင်းမြင်ဖူးကြလိမ့်မည်။ ထိုမှန်မျိုးသည် လူလုံးလူဖန်သေးပြီး ပေါ့ပါး
သွက်လက်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရုပ်သူကြည့်ရသည်မှာ လွယ်ကူရုံမျှမက
အဝီအပြင် အပြတ်အသား လည်း မြင်နိုင်၏ ။ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး

ရှိလွန်းလှသော ဒဲလားသည် သူ့ရုပ်သူ မှန်ကြည့်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်လှပေသည်။

ဒဲလားသည် သူ့ရုပ် သူကြည့်ဖို့ သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်နားမှ ဖျတ်ခနဲခွာပြီး မှန်ရှေ့သွားရပ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တလက်လက်တောက်ပနေကြသည်။ စက္ကန့် နှစ်ဆယ်ခန့်အတွင်း သူမ၏ မျက်နှာသည် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့ သွားသည်။ သူမသည် ခေါင်းမှဆံထုံးကို ဖြေကာ ကျောနောက်သို့ ဖြန့်ချလိုက်လေသည်။

အခုဆိုလျှင် ဒဲဟား သတိရလာပြီ။ ဂျိမ်းစ်ဒဲလင်ဟမ်းယမ်း စုံတွဲဟု အများက သတိထားသည့် သူတို့လင်မယားတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားထိုက်သည့် ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ တစ်ခုမှာ ဂျင်မ်၏ ရွှေလက်ပတ်ကြိုးဖြစ်၏ ။ ယင်းပစ္စည်းမှာ တစ်ချိန်က ဂျင်မ်၏ အဖေနှင့် အဘိုးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏ ။ သူတို့ လင်မယား ပိုင်ဆိုင်သည့် ဒုတိယပစ္စည်းမှာ ဒဲလား၏ ဆံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆံပင်မှာလည်း သူတို့အတွက် ဂုဏ်တက်စေခဲ့သော ပစ္စည်းပင် ဖြစ်၏ ။

အကယ်၍ များ ရှိဘာဘုရင်မသည် ဤတိုက်ခန်း၏ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည် ဆိုပါစို့။ ဒဲလားကသာ ခေါင်းလျှော်ပြီး သူမ၏ ဆံပင်ကို ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ အခြောက်လှမ်းနေမည်ဆိုမူ ဘုရင်မ ရှိဘာ ဝတ်ဆင်ထားသမျှ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာ အားလုံးသည် တန်ဖိုးယုတ်လျော့သွားမည်မှာ သေချာ၏ ။ အကယ်၍ များ ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီးသည် သူပိုင်ရတနာပစ္စည်းအားလုံးကို မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် ထားရှိကာ ဤအခန်း၌ အစောင့်လာလုပ်သည် ဆိုပါတော့။ ဂျင်မ်သည် အခန်းထဲမှ ဖြတ်သွားတိုင်း သူ့ရွှေလက်ပတ်နာရီကြိုးကိုယူ၍ ကြည့်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒဲလား၏ လှပသောဆံပင်သည် သူမ၏

ကျောနောက်ဘက်တွင် ရေတံခွန်တစ်ခု သွယ်ကျသည်နှယ့် ကျလျက်ရှိသည်။
အညိုရောင်ရေများ စီးကျနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဆံပင်သည် သူမ၏ ခူးအောက်သို့
ရောက်နေသဖြင့် သူမအတွက် ဝတ်ရုံအကျကြီးတစ်ထည် နောက်ဘက်မှ
ပိုးပေးထားသည်နှင့် တူနေသည်။ သူမသည် ဆံပင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး
တစ်ချက်မျှ ငုံကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ချီတုံချီတုံဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူမ၏
မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ခင်းထားသည့်
စုတ်ပြနေသော ကော်ဇောပေါ်သို့ ကျဆင်းသွားလေသည်။

ဒဲလားသည် အညိုရောင် ဂျက်ကတ်အကျအဟောင်းကို သွားယူသည်။
အညိုရောင် ဦးထုပ်ကိုလည်း ယူ၍ ဆောင်းသည်။ သူမ၏ စကပ်ကလနားများသည်
သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှိုင်းထနေကြသည်။ မျက်လုံးများသည်
ဝင်းလက်တောက်ပနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူမသည် အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်၍ လှေကားအတိုင်း ဆင်းကာ
လမ်းပေါ်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူမသည် ‘မဒမ်ဆိုဖရန်နီ၊ ဆံပင်အမျိုးမျိုး ဝယ်သည်’ ဟူသော
ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားရာ တိုက်ခန်းရှေ့၌ ရပ်သည်။ ဒဲလားသည် လှေကားမှ
အပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်သွားသည့်အခါ မောဟိုက်နေသဖြင့်
အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်။ အခန်းရှင် မဒမ်သည် ဝဝံ့ဖိုင့်ဖိုင့် အသားဖြူဖြူ အမှုအရာ
အေးတိအေးစက်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင် ကျွန်မဆံပင် ဝယ်မလား” ဟု ဒဲလားက မေးသည်။

“ငါက ဆံပင်ဝယ်တာပဲ။ ဝယ်မှာပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးကြီးက ဖြေသည်။

“မင်း ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက် တို့များ မင့်ဆံပင်ကိုကြည့်ကြရအောင်”

အညိုရောင်ဆံပင်သည် ထွေးခနဲကျလာသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲကိုင်ကာ လက်နှင့်ဆ၍ ကြည့်ရင်း

“ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ရမယ် ” ဟု ပြောသည်။

“ ဒါဆိုရင် ငွေမြန်မြန်ပေးတော့ ” ဟု ဒဲလားက ပြန်ပြောသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့်အတွင်း နှင်းဆီရောင်အတောင်နှစ်ဖက်နှင့်
ငှက်မကလေးသည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ မြူးထူးပျံသန်းလျက် ရှိသည်။
အသားဟင်းစဉ်းကောကြော်ကလေးနှင့် ညစာစားဖို့ကို မေ့သွားပြီး သူမသည် သူမ၏
လင်သည် ဂျင်မ်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ရန် စတိုးဆိုင်အားလုံးကို
တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပိုက်စိပ် တိုက်လျက် ရှိလေ၏ ။

နောက်ဆုံးတွင် ဒဲလားသည် သူမ၏ ယောက်ျားအတွက် သူမ လိုက်လံ
ရှာဖွေနေသည့် ပစ္စည်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်တစ်ဦးတည်းအတွက်
အထူးတလည် စီမံပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ တခြားသူတွေအတွက် ရည်ရွယ်ထားဟန်
မတူဟုပင် ထင်မိ၏ ။ အဘယ်စတိုးဆိုင်မှာမှ ဤပစ္စည်းနှင့် တူသော အရာကို
မတွေ့ခဲ့။ သူရောက်ခဲ့သမျှ ဆိုင်အားလုံးတွင် ပစ္စည်းအားလုံးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
မွှေနှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဤပစ္စည်းလောက် ကြိုက်စရာကောင်းသည့် ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုမှ
မတွေ့ခဲ့။

သူ တွေ့ခဲ့သည်မှာ ပလက်တီနမ် အိတ်ဆောင် ရွှေနာရီကြိုး ဖြစ်၏ ။
ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး လှအောင် ပြုလုပ်ထားသော ပလက်တီနမ်ကြိုး
ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲ၍ အထဲက နောက်ချေးခံ ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်။ တကယ်
လက်ရာမြောက်အောင် လှပစွာ တန်ဆာဆင်၍ ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်၏ ။
ဒဲလားသည် ထိုပစ္စည်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဤပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်အတွက်
ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲက အလိုလို သိလာခဲ့သည်။

ဣန္ဒြေရသော လှပမှုရှိနေသဖြင့် တန်ဖိုးပို၍ တက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ဒဲလားက ယူဆသည်။ ဤပစ္စည်း အတွက် ဒဲလားထံမှ သူတို့ယူသည့် ငွေမှာ
နှစ်ဆယ့်တစ်ဒေါ်လာ ဖြစ်၏ ။ သူမသည် ဆိုင်မှ တောင်းခံသည့်ငွေကို ပေးပြီးနောက်

လက်ကျန်ငွေ ၈၇ ဆင့်ကို ပိုက်၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဤနာရီကြိုးကိုသာ တပ်ထားလိုက်ပါက ဂျင်မ်သည် အများ၏ အလယ်တွင် များစွာ တင့်တယ်နေလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ ဤကြိုးကြောင့် ဂျင်မ်၏ နာရီသည် ပို၍ ခုံညာခြင်း၊ ထည်ဝါခြင်းနှင့် ကျက်သရေရှိခြင်း စသည်များ ရှိလာလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

မိမိလိုချင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခုရသဖြင့် မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်ကာ ခြေထောက်မြေမကျဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သော ဒဲလားသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်သော အသိဉာဏ် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်သည် မည်မျှအထိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို ပြန်ကြည့်ဖို့ သတိရလာသည်။ သူသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အပျက်အစီးများကို ပြန်ကြည့်ကာ ပြန်လည်လှပအောင် ပြုပြင်သည်။

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အတွင်း သူမ၏ ပုံပန်းပျက် ဖြစ်နေသာ ဆံပင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုပြင်ခဲ့ရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြန်လည်လှပလာသည်။ သူမသည် သူမ၏ ရုပ်လွှာကို မှန်ထဲ၌ ကြည့်ကာ သတိကြီးစွာဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်လျက် ရှိ၏ ။

“တကယ်လို့ ဂျင်မ်အနေနဲ့ ငါ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မကြည့်ဘဲ သတ်လား ဖြတ်လား မလုပ်ဘူးဆိုရင်တောင် ငါ့ကို ကွန်နေကျွန်းက အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာလို့ ပြောမှာပဲ” ဟု ဒဲလားက သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ “ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ငွေကလေး တစ်ဒေါ်လာ ရှယ်ဆယ်ခုနှစ်ဆင့်နဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

၇ နာရီထိုးသည့်အခါ ဒဲလားသည် ကော်ဖီကို ဖျော်ထားလိုက်ပြီး ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်၌ တင်ကာ အသားဟင်း တစ်ခွက်ချက်ရန် စီစဉ်သည်။

ဂျင်မ်သည် ဘယ်တော့မှ နောက်ကျတတ်သူ မဟုတ်။ ဒဲလားသည် နာရီ ပလက်တီနမ်ကြိုးကို လက်နှင့် ဆ၍ ဆ၍ ကြည့်ရင်း ဂျင်မ်ဝင်လာလေ့ရှိသော

တံခါးအနီးထောင့်ထဲရှိ စားပွဲ၌ ထိုင်သည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာနေသော ဂျင်မံ၏ ခြေသံများ ကြားရ၏ ။ ဒဲလား၏ မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွားသည်နှယ် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တော့ သူမသည် နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ကိစ္စရပ်များအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခြင်း ပြုလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ အခုကျတော့လည်း သူမသည် ဘုရားသခင်အား အာရုံညွတ်ကာ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လျက် ရှိ၏ ။ “အို အဖဘုရားသခင် သူ့အနေနဲ့တပည့်တော်မကို အခုထက်ထိ လှနေတုန်းပဲလို့ ထင်နေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါ”

အခန်းတံခါးသည် ပွင့်သွားပြီး အထဲသို့ ဂျင်မံဝင်လာပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်သည်။ သူ့ခမျာ ပိန်ချုံးလျက် ရှိ၏ ။ စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်လည်း ရှိ၏ ။ သနားစရာ ကောင်းလှချေသည်။ သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကြီးလေးသော အိမ်ထောင်တာဝန်ဖြင့် ပိလျက်ရှိရာ၏ ။ သူ့တွင် ကုတ်အကျ...တစ်ထည်ရှိဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ ပြီးတော့ လက်အိတ်များ မရှိသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

ဂျင်မံသည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ ငုံးတစ်ကောင်အနံကို ရလိုက်သဖြင့် မရွေ့မရှားနိုင်ဖြစ်နေသည့် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှ၏ ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒဲလားအပေါ် စူးစိုက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော်လည်း ဒဲလားသည် အရိပ်လက္ခဏာကို မခန့်မှန်းနိုင်။ သို့သော်လည်း ထိုမျက်လုံး အကြည့်သည် သူမအားကြောက်လှန့်ခြောက်ခြားစေသည်။ သူ၏ အကြည့်မှာ ဒေါသလည်းမဟုတ်၊ အံ့အားသင့်ခြင်း လည်း မဟုတ်၊ ဝမ်းနည်းကြွေကွဲခြင်းလည်း မဟုတ်၊ သဘောမကျခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ဒဲလား ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့် အရာများကို ဖော်ပြနေသော အကြည့်မဟုတ်။ သူ့အကြည့်မှာ ဒဲလား၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၍

မျက်နှာထားမှာ အရိပ်အကဲ ဖမ်းမရနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းလျက် ရှိပေသည်။

ဒဲလားသည် စားပွဲ၌ ထိုင်နေရာမှ ထကာ ဂျင်မ်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဂျင်မ် ... ရယ်၊ အချစ်ရယ် ” ဟု ဒဲလားက ခေါ်သည်။ “ ဒဲလားကို အဲသလို အကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ကွယ်။ ဒဲလား ဆံပင်ဖြတ်ပြီး ရောင်းပေးလိုက်တာဟာ မောင့်ကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် မပေးဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ အချစ်ရယ်။ ဆံပင်ဟာ မကြာခင် ပြန်ရှည်လာမှာပါ။ မောင့်အနေနဲ့ ဆံပင်တိုသွားလို့ ကြည့်ရတာ မလှတော့ဘူးလားဟင်။ ဘာပဲပြောပြော ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်တွေက သိပ်သန်တာ။ ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ရှည်လာမှာ သေချာပါတယ်။ မောင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ခရစ္စမတ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဒဲလား ဆုတောင်းပါတယ်။ မောင်နဲ့ ဒဲလား ပျော်ပျော်ပဲ နေကြရအောင်လား။ မောင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒဲလားလေ မောင့်အတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ထားတယ် မောင်ရဲ့၊ သိလား။ ”

“ မင်း ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်နော်။ ဟုတ်လား ” ဟု ဂျင်မ်က ဒဲလား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ ဟုတ်တယ် မောင်။ ဒဲလားလေ ဆံပင်ကို ဖြတ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်တယ် ” ဟု ဒဲလားက ဖြေသည်။ “ ဘာလဲ၊ ဒဲလားကို မောင်သဘောမကျဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဲလားဟာ အရင်ဒဲလားပါပဲ မောင်ရယ်။ ဆံပင် မရှိလည်းပဲ ဒဲလားဟာ ဒဲလားပါပဲ ”

ဂျင်မ်သည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ “ မင်းကပြောတယ် မင့်ဆံပင်တွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲ့ဒါ တကယ်ပြောတာလား ” ဟု ပြန်မေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် အူတီး အူကြောင် ဖြစ်နေသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

“ ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်ကို မောင်လိုက်ရှာနေဖို့ မလိုပါဘူး ” ဟု ဒဲလားက

ပြောသည်။ “ ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ မောင်ရဲ့။ ဒါကြောင့်
ဒဲလားရဲ့ဆံပင်ဟာ အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရဲ့
အကြိုညခင်းဆိုတာ မောင်သတိရမှာပေါ့။ ဒဲလားအပေါ်မှာလည်း
ကြင်နာသနားမှာပေါ့။ ဒီဆံပင်ကို ရောင်းလိုက်တာဟာ မောင့်အတွက်ပဲ
မဟုတ်လား။ ဒဲလားရဲ့အချစ်ဟာ မောင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိကြီးမားတယ်
ဆိုတာ သိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကဲပါလေ မောင် ညစာ
စားတော့မလား”

မိန်းမောတွေဝေကာ ငေးတိငေးကြောင် ဖြစ်လျက်ရှိသော ဂျင်မ်သည်
အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဒဲလားအား
သိမ်းကျုံးပြီး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ဤအခိုက်အတန့်သည် ဆယ်စက္ကန့်လောက်တော့
ရှိမည်ထင်၏ ။ ယင်းစက္ကန့်အတွင်း ဂျင်မ်နှင့်ဒဲလားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို
အသေးစိတ် မြင်စရာ ကြည့်စရာမလိုဟု ယူဆသင့်၏ ။ ဤဆယ်စက္ကန့်သည်
အရေးမကြီးသော ကာလတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားမည် ဆိုပါက ပို၍
အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

တစ်ပတ်လျှင် ရှစ်ဒေါ်လာ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်လျှင်
ဒေါ်လာတစ်သန်းဆိုသည်မှာ ဘာများ ကွာခြားပါသနည်း။
သင်္ချာပညာရှင်တစ်ဦးကတော့ အဖြေမှားကို ပေးပေလိမ့်မည်။ ခရစ်တော်
ဖွားမြင်ပြီးစက ပေါပေါက်ခဲ့သော ပညာရှင်ကြီးသုံးဦးသည် လက်ဆောင်များကို
ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုလက်ဆောင်သည် ထိုလက်ဆောင်များ ထဲ၌
မပါဝင်ခဲ့ဖူးပေ။ ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုးဖြစ်သည်ကို သိချိန်တန်သည့်အခါ
သိရပေလိမ့်မည်။

ဂျင်မ်သည် သူ့အပေါ်ဝတ်အကျွေးကြီး၏ အိတ်ကပ်ထဲမှာ
အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက် သည်။

“ မောင့်အပေါ်မှာ အထင်မမှားစေချင်ဘူး ဒဲလား ” ဟု ဂျင်မ်က

ပြောသည်။ “ မင့်ဆံပင်ညှပ်တဲ့ကိစ္စ၊ ခေါင်းလျှော်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒါမှမဟုတ် အခြား ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင့်ဘက်က အထင်လွဲမှားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး ဆိုတာ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း အဲဒီ အထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်ရင် မင်း မောင့်ကိုမြင်မြင်ချင်း ဘာကြောင့် အထင်လွဲသွားသလဲ ဆိုတာ ပေါ်လာမှာပါ ”

ဖြူဖွေးလှပသော လက်ချောင်းများသည် စားပွဲပေါ်မှာ အထုပ်ကိုကိုင်သည်။ ကြိုးများနှင့် စက္ကူများကို ဖြေသည်။ ထို့နောက် အလွန်ရွှင်လန်း မြူးကြသည့်သဘော ပျော်ရွှင်သောအသံ။ ထို့နောက် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျလာ သော မိန်းမတို့၏ မျက်ရည်များနှင့် ငိုရှိုက်သံများ။ ထိုအသံများသည် အခန်း၏ အိမ်ထောင်ဦးစီအား များစွာ အလုပ်ရှုပ် သွားစေသည်။

အထုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်ပစ္စည်းများမှာ ဘီးများ ဖြစ်သည်။ ဘီးအရွယ် မျိုးစုံဖြစ်၏ ။ ဒဲလား ဘရောဒဝေး လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ရှိ စတိုးဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ဘီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုဘီးများကို ဒဲလားသည် များစွာ လိုချင်ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့၏ ။ အလွန်လှသည် လိပ်ခွံဘီးများ ဖြစ်ရုံမျှမက ကလနားတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသဖြင့် အဖိုးထိုက်တန်လှ၏ ။ အထူးသဖြင့် ဘီးကုပ်များသည် ဒဲလား၏ ရှည်လျားလှပသော ဆံပင်များနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။

သူမသည် ဤဘီးများကို လိုချင်လွန်း၍ တတမ်းတတ ဖြစ်နေခဲ့ရဖူး၏ ။ ဤဘီးများကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ရပါက မည်မျှလောက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါမည်နည်းဟုပင် တောင့်တခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့ကျရင် ရကောင်းပါရဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့ စသည့် မျှော်လင့်ချက်များကိုပင် ထားခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ဖြင့် သူလိုချင်သော ဘီးမျိုးစုံသည် သူပိုင်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ဤဘီးများဖြင့် လှပအောင် တန်ဆာဆင်ရမည့် ဆံပင်လှလှမှာ မရှိတော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဲလားသည် ဘီးမျိုးစုံကို သူ့ရင်ခွင်၌ အပ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် မှုန်ဝါးဝါး မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဂျင်မ်၏ မျက်နှာကို

အပြီးဖြင့်မော့ကြည့်သည်။ “ မပူပါနဲ့ မောင်ရယ် ဒဲလားရဲ့ဆံပင်တွေဟာ မကြာခင် ပြန်ရှည်လာမှာပါ။ ဒဲလားရဲ့ဆံပင်တွေက အရှည်မြန်ပါတယ် ” ဟု ပြောသည်။
ထို့နောက် ဒဲလားသည် ကြောင်မလေးတစ်ကောင်သဖွယ် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ထလိုက်သည်။ “ အို ဒဲလား မေ့သွားတယ် ဂျင်မ်ရယ် ” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဂျင်မ်သည် ယခုချိန်ထိ ဒဲလားဝယ်လာသည့် လှပသောလက်ဆောင်ကို မမြင်ရသေး။ ဒဲလားက သူဝယ်လာသော လက်ဆောင်ကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်၍ ဂျင်မ်အားပြသည်။ သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ပလက်တီနမ် နာရီကြိုးသည် သူမ၏ စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွမှုကို ဖော်ပြနေသည့်နှယ် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပ နေသည်။

“ မလှဘူးလား ဂျင်မ် ဒီပစ္စည်းလေးရဖို့ တစ်မြို့လုံးနှံနေအောင် ရှာရတာ ။ ဒဲလားဖြင့် မောနေတာပဲ။ ဒီပစ္စည်းရရင်တော့ အချိန်သိဖို့ တစ်နေ့ကို အခါတစ်ရာလောက်ကြည့်မှာ သေချာနေပြီ။ မောင့်နာရီ ဒဲလားကိုပေး။ အဆင်ပြေမပြေ ဒီကြိုးတပ်ကြည့်ရအောင်။ လှတော့ လှနေမှာသေချာတယ်”

ဂျင်မ်သည် ဒဲလားခိုင်းသည့်အတိုင်း မလုပ်ဘဲ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ လက်များကို သူ့ခေါင်းနောက်မှထိုးသွင်းကာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြီးနေသည်။

“ ဒဲလားရေ ” ဟု ဂျင်မ်က အသံပေးသည်။ “ မောင်တို့ရဲ့ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်တွေကို အခုလောလောဆယ် တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားပြီး မေ့ထားလိုက်ကြရအောင် ” ဟု ပြောသည်။ “ ပစ္စည်းတွေက သိပ်ကောင်းနေတော့ လောလောဆယ် သုံးလို့မဖြစ်သေးဘူး။ မောင်က မင့်အတွက် ဘီးတွေဝယ်ချင်တာနဲ့ နာရီကိုရောင်းပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ကဲကွာ ညစာ စားရအောင် ပြင်ပေတော့။”

ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာတွင် လာသည့်အတိုင်း
ခရစ်တော်အလောင်းအလျာကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် အရှေ့တိုင်းမှာ ပညာရှိကြီး

သုံးဦးသည် ခရစ်တော် အလောင်းအလျာကလေးအား ဖူးမြော်ရန်
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် နွားတင်းကုပ်အတွင်းရှိ နွားစာခွက်ထဲမှ
ကလေးငယ်အတွက် လက်ဆောင်များ ယူလာကြလေသည်။

သူတို့သည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
ဉာဏ်ပညာကြီးမားကြသည့် အားလျော်စွာ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်များပေးသည့်
အလေ့အထကို တီထွင်ခဲ့ကြ၏ ။ ပညာဉာဏ်ကြီးမားကြသည့်အတွက်လည်း
သူတို့ပေးသည့်လက်ဆောင်များသည် ပညာဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော
လက်ဆောင်များဖြစ်ကြ၏ ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန် အလှန်ပေးသည့်
လက်ဆောင်များသည် တစ်ထပ်တည်းတူညီနေသည့်တိုင်အောင်
လဲလှယ်ခွင့်ရှိကြသည်။

ယခု ဤကိစ္စတွင် အခန်းတစ်ခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော မိုက်မဲသည့်
လူငယ်နှစ်ဦး၏ မလိမ္မာသော လုပ်ရပ်ကို ဖော်ပြနေသည်။ မလိမ်မိုး မလိမ္မာဖြင့်
တစ်ဦးကတစ်ဦးအတွက် အနစ်နာခံမှုများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏ ။ သို့တစေလည်း
ယင်းအနစ်နာခံမှုအတွက် အိမ်ထဲမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို
အဆုံးခံခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ စွန့်လွှတ်မှု များကိုလည်း ပြုခဲ့ကြသည်ဟု
ဆိုနိုင်စရာရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ယနေ့ခေတ် ပညာရှိများကမူ လက်ဆောင်ပေးသူ
အားလုံးထဲတွင် ဤနှစ်ဦးသည် ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့၏
အဆိုအရ လက်ဆောင်ပေးသူနှင့် ယူသူအားလုံးထဲ၌ ဤလူစားနှစ်စားသည်
ပညာအရှိဆုံးဖြစ်၍ အရပ်ဒေသတိုင်းတွင်လည်း သူတို့သာလျှင် ပညာအရှိဆုံး
ဖြစ်လေသည်။

THE GIFT OF THE MAGI

